

Les Festes

La Tura té soltura per
encendre l'envelat
Després temperatura
quan ja tot és cremat
S'atura o no s'atura tot
depén del conjunt
Però quan pot se'n
satura perquè mai li ve
d'un.

P

er als joves olotins les festes són un respir, una alenada d'aire fresc dins aquesta ciutat que s'ha tornat monòtona i avorrida, i que ara sembla que comença lentament a recuperar el dinamisme juvenil que la caracteritzava quan els nostres pares tenien la nostra edat. Fixeu-vos que durant les festes la gent ve de fora a buscar la gresca, però durant la resta de l'any molts olotins i olotines marxen a fora per buscar aquesta gresca.

Tot i que aquest any l'ajuntament a baixat el llistó fent de l'actuació del grup «Ja T'ho Diré» (que d'altra banda m'agrada força) l'esdeveniment musical més important de les festes, aquestes prometen ser com cada any una riuada de gent pels carrers cridant, bevent i rient. I això ens demostra la capacitat que tenim tots els olotins de fer que el concepte "nit a Olot" sigui sinònim de gresca. O sia, que tant la joventut com l'ajuntament hem de recuperar aquest dinamisme que seria tan bo pel comerciant com per l'estudiant.

Amb les festes també trenquen, a tots aquells forans que hi assisteixen, aquell tòpic que ens titlla de tancats i conservadors i mostra una cara d'Olot on des del més respectable fins al més alternatiu fan gresca colze a colze. Perquè les expressions culturals més elevades i caracteritzadores de l'esperit d'un poble són les seves festes.

Josep Arnaiz Noguera

La Tura i jo

E

I meu poble protestant del Nord d'Alemanya - de fet, no cal dir-ho- no coneix cap Mare de Déu que vetlli pels seus destins tal com ho fa la Mare de Déu del Tura pels olotins, i tampoc no coneix cap festa que li agraeixi la penosa feina. En lloc d'això hi ha la pragmàtica i pràctica Festa dels Bombers (el seu acte central és l'extinció d'un foc imaginari) de caràcter prosaic i sobri, sense cap mena de dimensió simbòlica.

Aquesta festa és sòbria encara que el nivell etílic dels participants pot arribar a altures tan espantoses que cap bomber ja no està en condicions d'apagar altra cosa que la seva mateixa set. Això, però, ho fa amb pragmatisme, sistemàticament, "sobri", com si diguéssim.

Recordant aquesta festa unidimensional em sembla del tot meravellós que el sud catòlic i mediterrani - per més que s'hagi tornat anticlerical i agnòstic, per més que hagi perdut la fe no renunciï al seu antic epicentre d'abans de la II.lustració, és a dir, dels seus Sants Patrons. Conservant Sants Patrons (i molt més encara, Santes Patrones) es conserva un tros de tradició no-pragmàtica, el record d'una fe gairebé perduda i, en el nostre cas, també un fragment de mites precristians, ja que la nostra Mare de Déu fou trobada per aquell brau- la tradició pietosa parla d'un bou- que portava Europa.

Més proper que el mite eclesiasticoreligiós de la Mare de Déu, m'és el paganopopular de la